

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΤΟ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟ

Του John Keats

Τῆς καταχνιάς καί τῶν καρπῶν τῶν φθινοῦ πατέρα,
τοῦ ἡλίου φίλα καρδιά, πού τοὺς γλυκοὺς κερτάνει,
πού πάντα σήμερον μ' ἀπτόν, φροτῶνει πέρα ὡς πέρα
μέ σταφυλιὰν ἀλόγιστα τὸ κλήμα πού σαλεύει,
πού μέ τὰ κῆλα τῆν κηλιά βροαίνει; καί λυγίζει
πού μέ ζουαί ὡς τῆν καρδιά κάθε καρτὸ γυρίζει,
πού βάνει; ἔνα βύθιον γλυκὸ μὲς' στὰ καρδιά,
στὰ σῶμα μέλι κα' εὐδοκία καί ἔλξαση σ' ἄπιδια,
πού μέ λουλούδια ὄφρα τίς μέλισσες ταγίζεις —
π' ἀπὸ τὸ θέρος ἔχουνε γένιτο τὸ κούβανι
καί πιστεψαν πως ἄλλον κειά χειμῶνα δὲν θά κενῆ

ποιὸς μὲς' στὰ τόσα σου ἀγαθὰ δὲν σ' εἶδε εὐχόμενον :
"Ὅποιος θέλησῃ νὰ σέ δῇ πρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα,
θὰ σ' εἶθῃ στὰ χερσὶνά σου, στοῦ ληνινοῦ τὴν ὄμα,
νὰ σέ φροῦ μὲς' στὰ μαλλιά τ' ἀγέρι, ἔαπλωμένο
ἢ θὰ δῇ σέ μιά ἀγκαλιά, στὰ στάγια κοιμισμένο
καί μέ λαλεδὸν μωροδὶες ἑλαδὸς στὸ κεφάλι
καί τὸ δρεπῆνι σου θὰ δῶν ὀχιμένο ἐκεῖ στὸ χῶμα
πού νὰ θεοῖσι καρτερῶ τὴν ἀδελιά τὴν ἄλλη,
πολλὲς φροεὶ σὺν μπισσιῇ θὲ νὰ σέ δῶν ἀκόμα
ἀπὸ τρεχίμενον νερὸ πολλὰ δροσιὰ νὰ πείνη;
καί στὰ βαρέλια ἀλόγιστα κροσιὰ νὰ τραβιέζονη;

Τὰ τραγουδιὰ τῶν ποιητῶν τοῦ Μίση, πού διαβίανον,
μὴν φροτῶς πού πήγανε — ἔχει; καί σὺ τραγοῦδια.
"Ἢ μὲρα σὺν ψυχομαχί καί πόνῳ γλυκολεθάνῃ,
σὺν γίνουσι τὰ σύννεφα ὀδοῦχροντα λουλούδια,
κα' ἢ δῦση τριανταφυλλῆ τῶν καλαμῶνα νάνει,
μὲς' στὶς ἱτιεὶ τοῦ ποταμοῦ σφροῖζον ζωνουπάτια,
— πού τότε βγαίνον ἀψηλά καί τότε κατεβαίνον
καί στοῦ βουνοῦ τὴν ορεινιά βελίζουσι τ' ἄρνάκια,
χοιμήμενος μέσα σὴν πλαδιά τοῦ φράγχι ὁ γουλιὸς τρίζει,
μὲς' στὸ χερσὶμ τὸ φηρὶ χαρομένο σφροῖζει
καί, μαζομένο γιὰ φρογιό, λαλοῦν χελιδονάκια.
(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλίζο) Μετάφρ. Δ. Στάκ

λάφι, ἐλαφρὸς σὺν τόποι. Γερνοδὸς σὰ σφῆρα. Ξελεφε μπου-
μουτα, ἀνάσκαλα, ἔκανε τοιμπε, κοροῖδουσι τοὺς θεατῶς...

Ἄξαρνα, στάθηκε μὲς' σὴν μέτῃ τοῦ στίβου καί σήκωσε ψηλά
τὸ κεφάλι του. Τὰ μάτια του πήγαν κάποια μελαγχολικὴ ἐξαφραση
ἀπελευθῶσιας.

— Πού εἶνε τὸ φεγγάρι; εἶπε ἄξαρνα μὲ βαθεῖα φωνή. Δὲν
τὸ βλέπω ἀπόψε τὸ φεγγάρι. Ποιὰ σύννεφα κρούβουσι τὸ φεγγάρι;
Οἱ λυγροὶ ἄρχισαν νὰ παραδῶν τὴ φωνή του. Κοίταξε τὴ
λιλὴ πού ἦταν ἀκόμα ὄρθια πάνω σ' ἄσπρο ἀλόγο τῆς — κ' ἐμπεθε
μιά κρονηγὴ χαρῶς.

— Νὰ τὸ φεγγάρι, νὰ τὸ φεγγάρι! Τὸ βλέπω!
Κ' ἔδειξε τὸ θέλω τοῦ ἱπποδρομίου. Ὁ κόσμος παρατρεῖσθε
στὰ γέλια.

— Θέλω νὰ τὸ πιάσω τὸ φεγγάρι, νὰ τὸ κάνω δικό μου.
Καί σαθαφάλοινοντας στὸ σκουρὶ πού κροερότανε ἀπ' τὸ κέντρο
τοῦ θέλου, εἰς μέτρα ψηλά, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει. Σαγῶσιγά, ἄρ-
χισε νὰ βλέπει τοὺς θεατῶς κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Πρῶτη φροῖ
τὸ ἔκανε αὐτό. Ὁ κόσμος τὸ ἀπέδωσε σὴν ἑξαιρετικὴ διάθεσιν
του. Μά ἢ λιλὴ κἀτὶ ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται.

— Δὲν τὸ βλέπω τὸ φεγγάρι! — ἀκούστηκες ἄξαρνα μιά ἄγρια
φωνή. Πού ἔχει πᾶσι τὸ φεγγάρι; Δὲν εἶνε στὸν οὐρανὸ τὸ
φεγγάρι!

Ὁ Τέμ, ἀνεβασμένο, κοντὰ στὸ θέλω ἔλπει
γυροῦντας τὸ φεγγάρι. Ὁ κόσμος φερίμενε μὲ πε-
ριεῖσθια νὰ δῇ πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἀστείο.
Καί, ἀκούει ἄξαρνα τὸν κλοῦν νὰ φρονιάξῃ, δειχνο-
τας τὴ λιλὴ.

— Νὰ τὸ φεγγάρι! Νόμῃζα πως ἦταν ψηλά
στὸν οὐρανὸ, μὰ κείνο εἶνε χαμῶς... ὦ! τί χαμηλά
πού ἔπεσε τὸ φεγγάρι!... Μά ἐγὼ θέλω νὰ τὸ πιάσω,
θέλω νὰ τὸ σηκώσω ψηλά.

Καί, παρατώντας τὸ σκουρὶ, ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι
μπρός σ' ἄλογο τῆς λιλὴς — ἄμωρος ὅμως ἀπὸ μα-
ταμμένες καί ξεσχοιμένες σάρκας!...

Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Ὁ Ἀλέξανδρος Πουσκίν, ὁ ἔθνικὸς ποιητὴς τῆς Ρωσίας κα'
ἔνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους τοῦ κόσμου, ἀποθανόντων ἀπὸ μικρὸ
καθὶ ἑξαιρετικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ κατορθώματα καί
τὰ ἠθικά φρονήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶχαν μαγεύσει τὴ
ρομαντικὴ φαντασία του καί τὴ μεγάλη του καρδιά. Ὅταν λοιπὸν
ἐξεροῖσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι, ὁ Πουσκίν ἦταν ἀπ' τοὺς
πρῶτους φιλέλληνας τοῦ ἔξω κόσμου πού ὁ θεοῖσι ταν με θέρος
τῆ μωρη μὰ ρομαλεῖα Ἑλλάδα πού εἶχε σηρωθεῖ στὰ ἄπλα, βρον-
τοφρονίζοντας πως ἤθελε νὰ ζῆσῃ ἐλευθερῶς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, τὴν κροικώτατη γιὰ τὸ ἔθνος μας, ὁ ποιη-
τῆς βροσκότανε στὴ Μεσημβρινὴ Ρωσία — στὴν Ὀδησσό, παρακο-
λουθώντας με ἀπεροῖσθια ἐνδιαφέρο τὴν πορεία τῆς κατασ-
σεως τὴν τροπὴ τῶν πολιεμικῶν ἐπιχειρησεων. Ὁ Σαμιτισέβ-
σιν, — ὁ γνωστός καί σὲ μᾶς κροικὸς ἀπ' τὴν «Ἱστορία τῆς Ρω-
σικῆς λογοτεχνίας», πού βῆγε στὴ βιβλιοθήκη Μαρασλῆ, — στὴν
ἐξοροπτικὴ μονογραφία πού ἔγραψε γιὰ τὴ ζοη καί τὸ ἔργο τοῦ
Πουσκίν, ἀναφέρει πως ὁ ποιητῆς κροισσε τότε... Ἰδιαίτερο ἡμε-
ροῖσθιο γιὰ τὴ δροσὴ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ θεοῖσις φιλέλληνας ἔγραψε
καθεμῆρα σ' αὐτὸ τὴς ἐντοπῶσεις του καί τίς κροσεις του γιὰ τὸ
μεγάλο Ἑλληνικὸ γεγονός.

Τὸ δευτεῖομα ὅμως γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε πού τὸ πολιεμῶ-
τατο αὐτὸ χειροῖσθιομ δε βεθεῖσῃε στὰ καρδιά τὸ ποιητοῦ, μετὰ τὸ
θάνατο του. Λισοῖσθιαν μονάκι μερῶτες σάρκας πελιδες ὅπου ὁ
Πουσκίν, ἄλλο σὲ περὶ λόγο κα' ἄλλο ἐμπεθε, ἄφρη νὰ ἐκ-
δροισθῇ ὁ μέγας τοῦ θαυμασῶς γιὰ τὴ ζωικοκροη τῆς Ἑλλη-
νικῆς φυλῆς.

Ἀπ' τίς σελίδες αὐτές, μεμφοράζομε μερῶτες, τίς πύο χαρο-
κροιστιεζες :

2. Ἀπριλίῳ 1821. — Ἀπόψε πέρασα τὴ βροιάν μου στὴς κροιας
Ν. 1, μᾶς, ἐξοιστῆς ἑλληνοδῶς. Ἀπὸ κροῖσθῆτα σὲ κροῖσθῆτα, ὁ λόγος
ἦθε γιὰ τοὺς Ὑψηλῶτας. Ἀπ' τοὺς πέπτε ὅμως παρονοκοῖσθῆτους
Ἑλλῆνας, μονάκι ἐρὸ μιλῶσα μ' ἀγάπη καί πίστη γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
σὰ νᾶσσε παροῖσθια μου. Κροῖσθῆς ἀπ' τοὺς ἄλλους δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα
πὸς ἡ Φιλιστὴ Ἐπᾶσθῆ θὰ μοροῖσθῆ νὰ φῆσῃ κροῖσθῆ ἀποῖσθῆτομα. Μὰ
ἐγὼ ἔξω ἀπότῃη πεποῖσθῆτο πὸς ἡ Ἑλλάδα θὰ δροῖσθῃ κροῖσθῆτους
δᾶρτες, καί πως τὰ δροῖσθῆς ἐκροῖσθῆτομα σὲ Τοῖσθῆο θὰ ἐκροῖσθῆτο
τὴν ὄρῆα χροῖσθῆ τῆς στῶς δροῖσθῆς κροῖσθῆτους τοῦ Ὑψηροῦ καί τοῦ
θεμῶτοκροῖσθῆ. Μὲ μεγάλη μου λίτῃ ἔκροῖσθῆ πὸς τὰ μῶνα παροῖσθῆτα τοῦ
βροῖσθῆτοκροῖσθῆ εἶνε ἀροῖσθῆς τὸ κροῖσθῆ καί γροῖσθῆτομα. Μὰ τὰ παροῖσθῆτα
αὐτὰ τὰ ἔχει καί ὁ Ὑψηλῶτα...

Ἀπ' τίς λίγες αὐτές κροῖσθῆς, φαίνεσαι ὁ ἀγνὸς φιλέλληνησμος
τοῦ Πουσκίν, ἢ βαθεῖα του συμπᾶσθῆτα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπ'
αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ὁ Πουσκίν δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ
συμπεροῖσθῆται τὸ γενικὸ ρεθῆμα συμπᾶσθῆτας πού ἐπικροῖσθῆτοσε τότε —
τὴν ὄρῆα ἐξοῖσθῆ καί γόνυη ἐποχῆ — μετᾶξὺ ὄλων τῶν ἐκροῖσθῆτων
διανοῖσθῆτων Ἀῖσσεως, Μεσημβροῖσθῆς καί Βορροῖσθῆ.

Ὁ Πουσκίν ἔγραψε καί τραγοῖσθῆτα γιὰ τὸν ἀπελευθεροῖσθῆτο
ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος. Στὴν ἐκροῖσθῆ των ἀπάντιον του πού ἔγραψε
στα 1884, βροῖσθῆται καί τὸ παρακροῖσθῆτομα πὸς τὴ κροῖσθῆτομα
1822.

Ἔσθῆτα, Ἑλλάδα, ἔσθῆτα. Ὁ Ὀλύμπος, ὁ Πῆδος, καί αἱ θεομο-
πέλια δε σὸν σονδᾶνθῆτων τὸ κροῖσθῆτα τὴ δροῖσθῆτα καί τὴν ὄρῆα, δὲν
ἀκροῖσθῆτα μέσα σου τοῦ κροῖσθῆτομα ὄρῆα γιὰ πόλεμο.

Κάτω ἀπ' τὴ σκᾶ τῶν παροῖσθῆτων αὐτῶν κροῖσθῆτων, ἢ ὄρῆα
ἐκροῖσθῆτομα ἐκροῖσθῆτομα τ' ἄμα μεμῆτα τῆς Ἀῖσσεως τοὺς τᾶρτες τοῦ θε-
οῖσθῆ καί τοῦ Περοῖσθῆτομα.

Ὁ χροῖσθῆ των ἡροῖσθῆτων καί θεοῖσθῆτων, σπᾶσθῆ τὰ δροῖσθῆτα κροῖσθῆτα ἀπ'
τῶν ἡρο τῶν φροῖσθῆτων κροῖσθῆτων τοῦ Τρο-
κροῖσθῆτων, τοῦ Βροῖσθῆτων καί τοῦ Ρῆρα!

Μὲ τὸν ἴδιο πόνο γιὰ τὴν ἀπελευθεροῖσθῆτο
τῆς Ἑλλάδος; ἀροῖσθῆτα χροῖσθῆτα προηγοῖσθῆτο
μῆτος ἔγραψε καί ὁ Βοκροῖσθῆτων; στὴν Αἰ-
κροῖσθῆτων τῆς Ρωσίας :

«Φροῖσθῆτα νὰ ἐλευθεροῖσθῆ ἢ φροῖσθῆ
μου Ἑλλάς!...»

Μά ἢ Ἑλλάς δὲν παροῖσθῆτα νὰ ἐλευθε-
ροῖσθῆ ἀπ' τὴ βοῖσθῆτα τῶν ἔκροῖσθῆτων στρατε-
μᾶτων καί τὸ 1821 ἔσπᾶσε μόνῃ τῆς τὰ δε-
σῆτα τῆς...

